10/10/2020

Υπάρχουν άνθρωποι που άκουσαν τον λόγο του Θεού και δεν τον αφήνουν με τίποτε!

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, όπου, μεταξύ άλλων αναφέρεται: "Υπάρχει όμως και η καλή γη, το εύφορο έδαφος, το καθαρό και ευάρεστο στον Θεό. Αυτοί είναι οι άνθρωποι εκείνοι, οι οποίοι με καρδιά καλοπροαίρετη, ειλικρινή και αγαθή, άκουσαν τον λόγο του Θεού και τον κατενόησαν, τον κρατούν σφιχτά μέσα τους και δεν τον αφήνουν με τίποτε!".

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

Ἀριθμός 40

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ΛΟΥΚΑ

(Λουκ. η΄ 5 – 15)

11 Ὀκτωβίου 2020

*

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Εξήλθεν ο σπείρων του σπείραι τον σπόρον αυτού. Και εν τω σπείρειν αυτόν ο μεν έπεσε παρά την οδόν, και κατεπατήθη, και τα πετεινά του ουρανού κατέφαγεν αυτό˙και έτερον έπεσεν επί την πέτραν, και φυέν εξηράνθη δια το μη έχειν ικμάδα˙ και έτερον έπεσεν μέσω των ακανθών, και συμφυείσαι αι ακανθαι απέπνιξαν αυτό˙και έτερον έπεσεν εις την γήν την αγαθήν, και φυέν εποίησε καρπόν εκατονταπλασίονα. Ταύτα λέγων εφώνει˙ ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω. Επηρώτων δε αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες τις είη η παραβολή αυτή. Ο δε ειπεν˙ υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, τοις δε λοιποίς εν παραβολαίς, ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη συνιώσιν. Εστι δε αυτή η παραβολή ˙ο σπόρος εστίν ο λόγος του Θεού˙ οι δε παρά την οδόν εισίν οι ακούσαντες, είτα έρχεται ο διάβολος και αίρει τον λόγον από της καρδίας αυτών, ίνα μη πιστεύσαντες σωθώσιν. Οι δε επί της πέτρας οι όταν ακούσωσι, μετά χαράς δέχονται τον λόγον, και ούτοι ρίζαν ουκ έχουσιν, οι προς καιρόν πιστεύσουσι και εν καιρώ πειρασμού αφίστανται. Το δε εις τα ακάνθας πεσόν, ουτοί εισίν οι ακούσαντες, και υπό μεριμνών και πλούτου και ηδονών του βίου πορευόμενοι συμπίγνονται και ου τελεσφορούσι. Το δε εν τη καλή γη, ουτοί εισίν οίτινες εν καρδία καλή και αγαθή ακούσαντες τον λόγον κατέχουσι και καρποφορύσιν εν υπομονή.

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἶναι πασίγνωστος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας ποὺ διαχωρίζει τοὺς κλητοὺς ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτούς: “Πολλοὶ εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί!”. Ὅλους τούς καλεῖ στὸ οὐράνιο δεῖπνο τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, δὲν ἀνταποκρίνονται ὅμως ὅλοι, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἐλάχιστοι. Στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει τὴν παραβολὴ τοῦ Σπορέως, ὁ Χριστὸς ἐπεξηγεῖ γιὰ ποιοὺς λόγους κάποιοι ἄνθρωποι δὲν δέχονται τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι τὸ δέχονται. Πρόκειται γιὰ μία ψυχολογικὴ παραβολή, ποὺ ἀναλύει τοὺς διαφορετικοὺς τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους ἀντιδροῦν οἱ ἄνθρωποι στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διήγηση ἔχει ὡς ἑξῆς: Πῆγε ὁ γεωργὸς στὸ χωράφι του, γιὰ νὰ σπείρει τοὺς σπόρους του. Καθὼς ἔσπερνε, κάποιοι σπόροι ἔπεσαν στὸν δρόμο καὶ τοὺς πάτησαν οἱ διαβάτες ἢ τοὺς ἔφαγαν τὰ πουλιά. Ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν στὶς πέτρες, φύτρωσαν καὶ ξεράθηκαν, ἐπειδὴ δὲν βρῆκαν ὑγρασία. Ἄλλοι ἔπεσαν στὰ ἀγκάθια, μεγάλωσαν τὰ ἀγκάθια καὶ τοὺς ἔπνιξαν. Ἄλλοι ἔπεσαν στὸ καλὸ χῶμα, φύτρωσαν καὶ ἔδωσαν ἑκατὸ φορὲς περισσότερο καρπό.

Ὁ Χριστὸς, στὴ συνέχεια δίνει στοὺς μαθητὲς Του τὴν ἑρμηνεία τῆς παραβολῆς αὐτῆς μὲ μεγάλη σαφήνεια, γιατί θέλει νὰ τοὺς καταστήσει γνῶστες τῶν διαφόρων τύπων ἀκροατῶν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Οἱ μαθητὲς, σὲ λίγο καιρὸ, θὰ γίνουν Ἀπόστολοί Του καὶ θὰ ἀναλάβουν τὸν ρόλο τοῦ σπορέα καὶ κήρυκα μέσα στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία εἰς τύπον καὶ εἰς τόπον Χριστοῦ, τοῦ Πρώτου καὶ μεγάλου Σπορέως. Ἑπομένως, χρειάζονται ἕνα εὐσύνοπτο καὶ κατατοπιστικὸ μάθημα ἀνθρωπογνωσίας.

Ἡ πρώτη ὁμάδα ἀνθρώπων εἶναι “οἱ παρὰ τὴν ὁδόν”, εἶναι αὐτοὶ ποὺ μοιάζουν μὲ ἔδαφος ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν δρόμο. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἁπλῶς καὶ μόνο ἀκοῦνε καὶ μένουν ἀδιάφοροι καὶ ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους τυφλοὺς καὶ κουφοὺς πνευματικά, μὲ σκληρὴ σὰν πέτρα καρδιά, παραδομένους ἐντελῶς στὰ ὑλικὰ ἀγαθά, χωρὶς πίστη καὶ ἀρχές, χωρὶς ἔστω καὶ ἐλάχιστη ὑπόνοια ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχει Θεὸς καὶ πνευματικὸς κόσμος. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐντελῶς ἀποξενωμένοι ἀπὸ κάθε ἀνώτερο προσανατολισμὸ στὴ ζωή τους, εἶναι αὐτοὶ, ἐπίσης, ποὺ ὑπερηφανεύονται γιὰ τὴν τετράγωνη λογική τους, γιὰ τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἐπιστῆμες τους, γιὰ τὰ ἐξαιρετικὰ ἐπιτεύγματα τῆς τεχνολογίας. Αὐτοὶ σνομπάρουν, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο, τὶς σκοταδιστικὲς διδασκαλίες τῶν παπάδων καὶ τῶν καλογέρων, ὅπως λένε, καὶ ζοῦν τὴ “προχωρημένη” καὶ “ἐλεύθερη” ζωή τους, χωρὶς προκαταλήψεις καὶ ἀνόητες ἀναστολές, ὅπως νομίζουν. Στὴν ὁδὸ αὐτὴ τῆς βέβαιης ἀπώλειας ἔχουν συνεπίκουρο τὸν ἀρχέκακο Διάβολο καὶ ἐχθρό τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ ὁποῖος ἀφαιρεῖ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὶς καρδιές τους, γιὰ νὰ μὴν πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Τρέμει ὁ Σατανᾶς τὴν μεταμορφωτικὴ δύναμη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τρέμει καὶ μόνο στὴ σκέψη μήπως προβληματιστοῦν πνευματικὰ καὶ γόνιμα, ἔστω καὶ λίγο, οἱ ψυχές, τὶς ὁποῖες κατέχει δέσμιες, καὶ χάσει τὴν κυριότητά του ἐπάνω σὲ αὐτές.

Ἡ δεύτερη ὁμάδα ἀνθρώπων εἶναι “οἱ ἐπὶ τῆς πέτρας”, εἶναι αὐτοὶ ποὺ δέχθηκαν τὸν σπόρο ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς καρδιᾶς τους. Ἡ πέτρα αὐτὴ ἔχει κάποια κοιλώματα μὲ λίγο χωματάκι, μέσα στὸ ὁποῖο φυτρώνει ὁ σπόρος, ὅμως γρήγορα ξεραίνεται, γιατί δὲν ἔχει βάθος καὶ συνεχῆ ὑγρασία, γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ

περισσότερο. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀποδέχονται τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ στὴν ἀρχή, μὲ κάποια ἐπιπολαιότητα καὶ ἐλαφρότητα ἴσως, χωρὶς νὰ ἔχουν συνειδητοποιήσει σὲ πόσο μεγάλο καὶ δύσκολο, ἀλλὰ καὶ ἔνδοξο καὶ τιμημένο ἀγώνα, ἔχουν ἐμπλακεῖ. Τὸν πρῶτο καιρό, κατὰ τὸν ὁποῖο ἡ πνευματική τους πορεία εἶναι ἀνέφελη καὶ, ὡς ἐκ τούτου, εὐχάριστη, δὲν προβληματίζονται καὶ συνεχίζουν εὔκολα. Ὅταν ὅμως ὁ ὁρίζοντας τῆς ζωῆς τους σκοτεινιάσει καὶ ἀντιμετωπίσουν τὴν πρώτη θύελλα, τὶς πρῶτες δυσκολίες, τοὺς πρώτους πειρασμούς, γιατί ὄχι καὶ τὸν πρῶτο ἐπώδυνο διωγμό, τότε κλονίζονται θανάσιμα καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν πίστη. Γίνονται ἄπιστοι, ἀκόμη καὶ ἐχθροί του Χριστοῦ! Εἶναι πραγματικὰ ἀξιοθρήνητοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τόσο ἐλπιδοφόρα ξεκίνησαν τὴν πνευματική τους πορεία, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν δυνάμεις νὰ τὴν συνεχίσουν ὑπερνικώντας τοὺς πειρασμούς. Δὲν διέθεταν τὴν ἀπαραίτητη πνευματικὴ τροφοδοσία, ποὺ σημαίνει δὲν φρόντισαν νὰ βροῦν κάποιον ἔμπειρο πνευματικὸ καθοδηγητή, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει νὰ ξεπεράσουν τὴν ἀδυναμία τους. Πιθανότατα ἀπὸ ὑπερηφάνεια κινούμενοι πίστεψαν στὶς δυνάμεις τους καὶ ἔμειναν ἀκυβέρνητοι μὲ ὀλέθριες συνέπειες.

Ἡ τρίτη ὁμάδα εἶναι οἱ “εἰς τὰς ἀκάνθας”, εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἄκουσαν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀποδέχθηκαν καὶ ἀρχίζουν μὲ προθυμία νὰ βαδίζουν στὸν δρόμο τῆς πίστεως. Μέσα στὴν ψυχὴ τους ὅμως ἔχουν πέσει σπόροι ἀπὸ ἀγκάθια καὶ κάθε εἴδους ζιζάνια, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται καὶ σταδιακὰ πνίγουν τὰ μικρὰ βλαστάρια τοῦ σιταριοῦ ποὺ ἔχουν ἀναπτυχθεῖ καὶ αὐτά. Τί συμβολίζουν τὰ βλαβερὰ ἀγκάθια; Εἶναι οἱ μέριμνες, ὁ πλοῦτος καὶ οἱ ἡδονές, σύμφωνα μὲ τὴν ἑρμηνεία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐμπόδια, ἐξαιτίας τῶν ὁποίων οἱ ἐνθουσιώδεις ἀρχάριοι πιστοὶ, στὴ συνέχεια, συμπνίγονται καὶ δὲν τελεσφοροῦν, δὲν ἀποδίδουν τὸν ἀναμενόμενο καρπό, ἢ καὶ δὲν ἀποδίδουν καθόλου. Ὁ Χριστὸς μὲ ἀκρίβεια περιέγραψε τὰ ζιζάνια ποὺ πνίγουν τὴν ψυχή. Πρῶτο καὶ συνηθέστερο εἶναι οἱ πολυποίκιλες μέριμνες, οἱ ἀγωνιώδεις φροντίδες, ποὺ βασανίζουν καὶ ἀρρωσταίνουν τὴν ζωή. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ποὺ νὰ μὴν ἔχει ἐμπειρία ἀπὸ τή βάσανο τῶν μεριμνῶν. Οἱ μέριμνες ἀπομυζοῦν ὅλη τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀπορροφοῦν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε δὲν τοῦ ἀπομένουν δυνάμεις, γιὰ νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ κάτι πνευματικὸ καὶ ψυχωφέλιμο. Οἱ δὲ μέριμνες στοχεύουν σὲ δύο πράγματα, πρῶτον στὴν ἀπόκτηση ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερου πλούτου καὶ δεύτερον στὴν ἀπόλαυση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερων καὶ πλέον ἀκραίων ἡδονῶν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς ὁμάδας προσπαθοῦν μάταια νὰ συμβιβάσουν τὸν πνευματικὸ καὶ τὸν ὑλόφρονα βίο, στὸ τέλος δὲ χάνονται μέσα στὴν τρικυμισμένη θάλασσα τῆς ὑλοφροσύνης καὶ δὲν καρποφοροῦν.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ καλὴ γῆ, τὸ εὔφορο ἔδαφος, τὸ καθαρὸ καὶ εὐάρεστο στὸν Θεό. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ καρδιὰ καλοπροαίρετη, εἰλικρινῆ

καὶ ἀγαθή, ἄκουσαν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν κατενόησαν, τὸν κρατοῦν σφιχτὰ μέσα τους καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν μὲ τίποτε! Αὐτοὶ ζοῦν πλέον ἐπικεντρωμένοι στὸ νὰ ἐφαρμόζουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ χωρὶς ἀμφιβολίες, περισπασμοὺς καὶ συμβιβασμούς, καί, ὅπως εἶναι ἀναμενόμενο, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, καρποφοροῦν. Δείχνουν ὑπομονὴ καὶ καρτερία στὶς θλίψεις, στοὺς πειρασμοὺς καὶ σὲ ὅλα τὰ προσκόμματα, ποὺ συναντοῦν στὴν ἄσκηση τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ δὲν ὀλιγοψυχοῦν. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο ζώντας καὶ καλλιεργώντας τὶς ἀρετές, ἀποβάλλουν, ὀλίγον κατ’ ὀλίγον, τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐνδύονται “τὸν νέον ἄνθρωπον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ’ εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν”. Γίνονται νέοι ἄνθρωποι ἀνακαινισμένοι, ἔχοντας λάβει ἐντός τους τὴν μορφὴ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν γνώση τοῦ κτίστου Θεοῦ.

Ἔχοντας ὑπ’ ὄψιν μας τὴν παραπάνω κατηγοριοποίηση τῶν ἀκροατῶν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἂς ἀναρρωτηθοῦμε σὲ ποιὰ ἀπὸ τὶς παραπάνω ὁμάδες ἀνήκουμε. Ἂς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ εἰλικρίνεια καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἂς καταλήξουμε στὴν σωστὴ κρίση καὶ, στὴ συνέχεια, ἂς παρακαλέσουμε τὸν Χριστὸ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ καταταγοῦμε στὴν τέταρτη καὶ ἐπιθυμητὴ ὁμάδα, αὐτὴ τῶν ἐχόντων τὴν ἀγαθὴ γῆ. Ἀκόμη καὶ ἂν εἴμαστε σκληρόκαρδοι καὶ ἀλαζόνες, ἀκόμη καὶ ἂν εἴμαστε ἐλαφρόμυαλοι καὶ ἀσύνετοι, ἀκόμη καὶ ἂν εἴμαστε φιλοχρήματοι καὶ φιλήδονοι, ὁ Χριστὸς βλέποντας τὴν ἐπιθυμία μας νὰ ἀλλάξουμε, θὰ μᾶς συνδράμει, γιὰ νὰ γίνουμε εὔφορη γῆ καὶ νὰ σωθοῦμε. Ἀμήν, γένοιτο!